

Ca-Nostra

EPOCA SEGONA
ANV VI : NÚM. 124

SETMANARI MALLORQUI
Inca, 15 d'Agost de 1925

Redacció Administració
Murta, 5. - Inca

La lluita contra la blasfèmia

(Continuació)

Però, tal com es presenta avui el reneç a casa nostra, sorgint d'una descomposició amb l'hegemonia d'un mot fecal, la blasfèmia més d'ésser una inconveniència del lèxic, resulta ésser una indecència, una sutzesa. Portar-se voluntàriament a la boca allò que corre, corromput i fatulent, per fosques clavegueres sota terra, és el màxim de llordesa i d'imbecilitat, és una claudicació d'ètica, d'estètica, de sentit comú, i fins de la més rudimentària sindèresi,

El qui va brut, el qui té ronya, el qui porta lepra, o el que el mastega un cranc, ja té prou mal amb el seu mal. Naturalment, per pudor i per honor, cerca el silenci, el secret i l'isolament; fer-lo exhibir seria fer-lo patir, turmentar-lo i exacerbar-lo en el seu mal. Sols en els manicomis veureu casos d'exhibicionisme monstruosos, i en els hospitals, entre desvaris i dolors greuissims, casos en què voluntàriament hom se rasca i excerba pústoles fetulentes.

L'exhibicionisme, per gent de parla catalana i castellana, (com únicament es fa, que sapiguem, en aquestes dues llengües) del mot fecal, és un cas de suprema estultícia sense nom, fora es regla i mida de raó.

Quan aquest cas es dona, ja no hem d'anar amb reflexions. Es tracta d'un cas evidentment criminós opatològic. I per tant, han d'entrar en funcions únicament dos subjectes: el *jugte* amb la justícia, i el *metge* amb el remei. Però com, demés, la blasfèmia i el mal mot per l'ús constant que d'ells s'ha fet, s'han articulats dintre la llengua, arribant a ésser medis normals, encara que patògens, d'expressió oral, poden

entrar i deuen entrar encara en funcions un element instructiu, el *pedagog*, i un altre element educatiu, el *sacerdot*.

La majoria dels que avui malparlen, un un noranta o norantacinc per cent, no la volen ni l'estimen i fins la detesten la blasfèmia. Arrapada com la porten a la llengua, per un mal hàbit, desde la infància, se'ls escapa, com l'alé, automàticament, quasi bé sense saber com. Tenen el mal a dintre i els sobreix a fora. Les primeres víctimes són ells. El més interessant per aquests, més que fer-los conèixer el mal, és auxiliar-los en el mal, treure'ls del fangueix on han caigut. Aquesta és nostra posició d'avui i la que vàrem adoptar des d'un principi. I no sembla pas contra raó, encara que de moment no tothom ens la dongués. Alguns de bona fe creien que ens desviàvem. I no era extrany, car de fet canviàvem la tradició seguida en aquest punt: *el camí de la pura doctrina moral o filosòfica*, IMPERATIVA; *el camí de la declamació sentimental* ACONSELLADORA, i *el camí de la repressió legal* COLPIDORA. Generalment, no s'havien adoptat ni assajat altres mitjans aquí ni fora d'aquí en aquest punt.

El resultat era, com ho fóra encara avui, la ineficàcia de les propagandes, perquè la propaganda que es feia podia ésser adequada per els DEU O CINCPERCENT dels que blasfemaven concientment, i mereixien reflexió, consell o càstig, però no era adequada per els NORANTA O NORANTACINC restants, que mereixien sobretot compassió i auxili.

Avui podem veure sancionada per l'ús general aquella nostra tàctica inicial en front de la blasfèmia, combatent-la tothom en nom de tots els noms justos i legals. I

passades unes fronteres, veiem que a Itàlia, on desgraciadament també necessiten com nosaltres obrir un front únic contra la blasfèmia, s'han unit—Mussolini, Facta, el Papa, el Rei, etc., etc.—per d'amunt de tota idea política, i homes de totes confessions, (catòlics, protestants, jueus, etc., etc.) amb una campanya nacional, per a atacar de mort la flestomia que atenta contra l'honor de Déu, l'esplendor de la Pàtria i corca i fins podreix allí la dolcíssima i bella parla del Dant i de Manzoni; i davant el flagell de la blasfèmia difosa en l'entranya social, els Sants Pares Benet XV i Pius XI, més que una acció personal, impulsen ja una ACCIÓ SOCIAL i de conjunt, «la més santa entre totes les Lligues, *la lliga contra la blasfèmia* (Benet XV). Una creuada santa, «la més agradable i beneïda per Déu, per la religió i per la civilització.» (Pius XI, 3 desembre 1924.»

IVON L'ESOP.

TRIPTIC

D'un bell matí d'agost.

I

Avui m'ha despertat la meva esposa.
¿No sents a dintre el cor certa esperança?
M'ha dit tota somrient, tota commosa.
I s'ha esvaït en mi tota enyorança.

Anem:—m'ha dit—somrient tota amorosa;
que el sol és alt i el temps és tot bonança
anem: veuràs la Verge que és formosa
demunt un llit de flors; que bé hi descança.

Regina n'és del Cel i Mare nostra;
és més brillant que el sol tot el seu rostre.

Li plauen molt les flors i la poesia
per ço tothom li diu Verge Maria.

Si no tenim més flors, ja saps que dir-li
que encar tenim dos cors per oferir-li!

II

El sol era molt alt, ni una boirina
es veia enllà d'aquella blavó immensa:
arreu del cel, vagava una polsina
d'or fos d'enlluernanta trasparença.

L'esposa alegriament em deia—vina;
entrem-hi així tots dos sense temeça.

¡Quina visió he fruïda tan divina
semblava un bell tapiç de la Florença!

He vist la Immaculada que dormia,
el dolç repòs sagrat de la poesia.

Apropa't més—m'ha dit—ès nostra Mare.
¡O quin olor d'encens que feia l'Ara!

I l'hem besat tots dos: Ella somreia.

—¡Mercès d'aquelles flors!—Talment ens
[deia

III

El Temple és revestit de flors i gales
talment sembla una toia bella i rica;
defora, bat el sol i les cigales
van fent una monòtona música.

El Temple ha obert del tot ses portalades
com si s'obris el cel de mica en mica;
al lluny s'ou el và-i-vé de les onades
així: una remor tota bonica.

La Verge ha obert els ulls ben silenciosa
i ens ha mirat joliva i amorosa.

¿No teniu pas més flors?—Apar que ens
[deia

i com un raig de sol Ella somreia!

¡Tenim dos cors rublerts de poesia
preniu los; són per Vós, Verge Maria!

JOSEP FIGUERAS S.

La muerte de Guimerà

«En la parroquia de Santa María del Pino, de Barcelona, se celebró el sábado 18 del corriente, solemne funeral en sufragio del alma del poeta catalán Angel Guimerà. El día del aniversario, lo mismo que el día de la muerte del insigne lírico y dramaturgo, una inmensa muchedumbre rindió homenaje al artista y oró por el cristiano.

Sin duda sorprendió a muchos la muerte cristiana de Guimerà, y sorprendió sobremanera a los que habian montado en torno del lecho del moribundo una especie de guardia satánica para impedir que el poeta recibiera los últimos sacramentos. Porque sabemos todos que Guimerà murió cristianamente, pero ignoran, los más que

se hizo todo lo posible para evitarlo, y que la muerte del popular dramaturgo «debía» haber servido de pretexto para una gran manifestación anticlerical. Todo estaba preparado para ello. Celosos sacerdotes de la parroquia de Santa María del Pino habían procurado acercarse al lecho en que yacía Guimerá, mas no habían podido saltar la infernal valla que se oponía a su paso; antes habían sido rechazados grosera y casi violentamente. El diabólico plan iba a realizarse. Así, treinta y nueve años antes, en París, una infernal cohorte de «amigos» cercó el lecho de Victor Hugo, moribundo, para impedir llegara a él el sacerdote, y consiguió su intento.

Pero la Providencia se burla cuando quiere de los planes mejor preparados. Un médico eminente, llamado a última hora en consulta cerca del lecho de Guimerá, al ver que nada podía hacerse por la salud del cuerpo, puso todo su gran celo de católico en salvar el alma del poeta, y tan piadosa maña se dió, y con tanta prudencia y energía a un tiempo mismo se condujo, que, a pesar de la guardia de satélites del diablo, Guimerá se confesaba y recibía con fervor el santo Viático, y pronto se difundía la gran noticia, y las gentes exclamaban asombradas y jubilosas: «¡Se ha confesado!», mientras entre los guardias satánicos todo era furor y rechinar de dientes.

Y el doctor que hizo abortar planes tan bien combinados, después de referirme cómo la Providencia se valió de él para llevar a cabo el plan divino, concluía con la sinceridad de un católico ferviente: «¡Ha sido ésta una de las satisfacciones y alegrías más grandes de mi larga vida profesional!»

¡Quien sabe si el autor de «Terra baixa» bendecirá eternamente al doctor que llamado a última hora para devolverle la salud del cuerpo, fué acaso el instrumento de que Dios se sirvió para darle algo que vale infinitamente más: la vida del alma gloriosa! Así sea.

De «El Debate»:

PENSAMENTS DE GOETHE

Per un discret comportament i bons modus, pot conseguir-se allò que altrament no es conseguiria sinó per la força, ni àdhuc amb la força.

El comportament és un mirall que reflexa qui és cadascú.

Obres d'En Bartomeu Ferrà

Entre les subscripcions i felicitacions que hem rebudes a l'Administració de CA-NOSTRA per l'editament de les *Obres d'En Bartomeu Ferrà i Perelló*, dijous reberem un expressiu ofici firmat per l'Exm. President de la Diputació, don Josep Montes i del Secretari don Miquel Font, en que nos comuniquen que la Comissió Provincial ha acordat subscriure-se per deu exemplars a dites obres. La notícia nos causà una sorpresa ben consoladora.

Els distingits comunicants nos diven que la iniciativa de la nostra casa és laudable. Celebrem i agraim ferm que la Diputació s'haja fet càrrec de l'esforç que significa l'edició d'unes obres de literatura a Mallorca i haja volgut contribuir a l'èxit en les seves suscripcions.

L'exemple de la Diputació hauria de tenir imitacions entre les entitats oficials i particulars per donar a conèixer, més encara, l'obra del popular escriptor, tant cristià i tant nostre.

EL COS I LA SOMBRA

El còs n'estava molt disgustat de sa campanya de sa sombra. Caminava cap an el sol, i sa sombra el seguia; girava l'esquena an el sol quant caminava i sa sombra li anava devant. Si se turava sa sombra tampoc es movia. Un dia no pogué més i va dir a sa sombra amb modals descortesos:

—Retiret d'una vegada. Vull estar tot sol.

—No puc deixar-te: tenc obligació d'anar amb tú ont sevuia que vagis.

—Men aniré de tú

—No heu conseguiràs: som la teua companyera de cadena an aquest món.

—Sortiré an el sol, quant aquest caiga a plom demunt jo.

—I jo estaré baix els teus peus.

—Passatjaré sempre an el crepuscle.

—I te seguiré disimuladament dins sa mitja-fosca.

—Tancaré de nit les portes i finestres i no encendré llum a la meva cambra.

—Llevores seràs meu per complet i t'estrenyeré tan fortament, que no hi haurà un sol punt de les teues formes lliures del meu braç.

—Me mataré.

—I m'ajauré al costat del teu còs; i si t'enterren jo't cubriré dins el sepulcre, i quant exhumin els teus restos me dividiré en tantas parts com ells; i rodaré amb ta testa i faré guardia als teus derrers ossos mentres existeixin sota la terra.

—¿I la meua ànima?

—Aqueixa t'abandonarà per an el món de la llum: tú ets esclau de la sombra.

GABRIEL.

Cronica d'Inca

Acabades les festes patronals i fins les solemnitats religioses tant abundants a Inca, poques coses queden per consignar a ple estiu. Estam en moment de calma social. Les famílies senyorals són fuites a estivetjar per les plages marines. El Port de Pollensa, els Barquerets i Malpàs d'Alcudia, se pot dir que s'han convertits en colònies inquieres; si be hi conviven famílies d'altres pobles, els inquers són una majoria ben grossa.

L'afany d'estivetjar ran de mar és tant, que fins l'obrer i el menestral i el pagès, troba lleguda per vagar uns quants dies, per anar a banyar-se a la seva salut i al seu delit.

—Hem rebut an aquesta Redacció la visita del nou Superior de la casa religiosa que tenen aquí els Germans de les Escoles cristianes, Germà Fernand, a qui saludam, desitjant que la seva convivència en nosaltres sia plena de bendicions per ell i per la

Ciutat.

—An el mercat de dijous ja se inicià la temporada de nostres fires grosses setmanals. Hi va comparèixer moltíssima de gent. Les nostres places es veren plenes de parades, particularment de coses de menjar, que sembla mentida que en algunes hores tots se despatxi, com un bé de Deu.

—Aquets dies ha feta molta calor.

Vaja una notícia! diràn molts, que nos dona el Cronista. I ès veritat, ès una notícia benzita. Però, ben mirat, tothom ès beneit. Fa molta calor, diu tothom al saludar-se, lo mateix que si no ho sabiem, mentres ens axugam la suor que degota.

El Cronista per falta de notícies, seguint la costum de tothom, també diu; fa molta calor!

FUGUES DE LLETRES

.o.o.o.a.e.a.a.o.o.u?
 .a.o.o.o.eu.a.a.a.
 .e..ue.e.i.o.i.o..e..a
 .i.s.u..ou.o.o..i.a.

Q...m v.v. a S.r T.m.s.

Q...m v.v. C.t.l.n.

Q...m v.v. .l. B..t.

q...s s.n.t. m.ll.rq.n.

Niños:

Comprad vuestros cuadernos y vuestros objetos escolares en la

Libreria DURAN

Es la más surtida y la que vende más barato.

Amb censura eclesiàstica. Zip. Durán.-Inca